

Henrich Wederkinch Tetens' prædiken palmesøndag

Taler

Henrich Wederkinch Tetens
Præst

Dato

16. april 1848

Sted

Store Brøndum Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 21, vers 1-9

- 1 Lad os ligne vor Frelser i, med Frimodighed, som han for Slægten, at gaae
Døden imøde for Fædrelandet!

Evangelium Matth. 21, 1—9.

5

*Vor Gud han er saa fast en Borg,
Han kan os bedst bevare;
Han var vor Hjælp i al vor Sorg,
Vort Værn i al vor Fare — —*

10

- Saaledes sang Luther fordem, da han gik store Farer imøde; ja Farens Storhed fremkaldte just denne herlige Psalme, og han treen modigt og dristigt sine Fiender under Øine. Selv de modigste Stridsmænd forfærdedes over Munkens Kjækhed; thi Døden ligesom truede fra hver Tagsteen i Worms, hvor han skulde møde. De forstode ikke, eller vilde ikke forstaae, at den sande Tro stedse fylder Mennesket med Begeistring; med en høiere Aand, Guds Aand, og at denne ikke er Feighedens, men Kraftens og Kjærlighedens og Sindighedens. Og hvad havde vel ogsaa Luther at frygte, naar Herren vandrede ved hans Side! Hvad er al Verdens Magt mod Guds Magt! Hvorfor fnyse Hedningerne? og hvorfor grunde Folkene paa forfængelige Raad? — Den, som boer i Himlene, leer, Herren spotter dem. O, hvor den Christne er tryk, der kan synge af Hjertet: Vor Gud han er saa fast en Borg! Tonerne ere som Mairegner over de fortørrede Agre. — Hvad kan du tage, Verden, fra et Guds Barn? — Livet? — Du kan det ikke, førend min Gud har tilladt det; og tillader han det, du kan dog alene ihjelslaae Legemet, men aldrig Sjelen; knuse Skallen, men aldrig Kjernen. Derfor ere vi aldrig haabløse, men sige idag til vor fælleds Opbyggelse:

**Lader os ligne vor Frelser i, med Frimodighed, som han for Slægten, at
30 gaae Døden imøde for Fædrelandet!**

Jesus vidste, hvad der forestod ham i Jerusalem. See, siger han, vi reise op til Jerusalem, og Menneskens Søn skal overantvordes til de ypperste Præster og Skriftekloge, og de skulle fordømme ham til Døden og overantvorde
35 Hedningene ham, til at bespotte, hudstryge og korsfæste ham. Og en anden Gang, da han vandrede i Galilæa, siger Jesus: Mennestens Søn skal overantvordes i Menneskenes Hænder, og de skulle slaae ham ihjel, og han skal opreises paa den tredie Dag. — Jesus vidste, at den Aseninde, som bar ham ind i Jerusalem, bar ham ikke ind til en jordisk Krone, men til Korsets Død; at
40 Jubelraabet, der ombølgede ham, var ligesom Gravsangen, Indvielsen til Døden — og dog tøvede han ikke, raadspurgte sig ikke med Kjød og Blod, saae ikke feigt til Siden for at opdage et Skjul, hvorhen han kunde flygte, men han drog rolig, uforfærdet ind i Morderstaden. Du skal ikke mene, at det var tvungent — en tvungen Dod havde ingen Betydning havt — nei, det var frivilligt. Engang i
45 Himlen, da Menneskets Skabelse blev bestemt og Menneskets Fald forudseet, havde han lovet Faderen at frelse den Faldne. Tidens Fylde kom, han udgik af Lyset, lagde sig under en jordisk Qvindes Hjerte og lod sig føde til Verden. Og da han var bleven født, fyldte den dybeste Kjærlighed til Faderen og Menneskene hans Bryst. Mørket opbød sin Kraft og lagde Bjerge foran ham;
50 men han oversteg Bjergene; Mørket opbød sin Kraft og stillede Døden med alle dens Rædsler for en fortabt Slægt foran ham; men han skuede Døden modigt i Øinene, og den blegnede, thi den kjendte sin Overvinder. Jesus vilde frelse, han frelste, fordi han vilde, hans Villie var Faderens; for den maa Alt bøie sig i Himlen og paa Jorden.

55 Men alt dette er opbevaret os til Exempel; thi som Jesus var i Verden, saaledes skulle vi ogsaa være. Fædrelandet! — Kan dette Ord ikke bevæge dig, ikke fylde dine Øine med Taarer i disse Dage, ikke Feighedens, men Henrykkelsens, men Kjærlighedens? — Fædrelandet! det Land, hvis Tungemaal lyder sødt i dine
60 Øren, hvori du udtaler din Smerte og tolker din Fryd, hvori du beder til din Gud, og som alle de tale, du elsker hernelen! — Fædrelandet! den Plet af Jorden, som Gud satte dig paa, hvor du fandt alt det, som Mennesket trænger til hernelen i hans Udlændigheds Dage, hvor du ogsaa fandt det Ord, der kan gjøre dig viis til Salighed ved Troen paa Jesus Christus — Fædrelandet, der hvor

Minde staaer ved Minde, som hellige Bautastene, om Fædrenes Bedrift, deres Offere, deres Troskab indtil Døden — hvad, skulde dette ikke bevæge dig til, frivilligt, som Frelseren, at bløde for det? — skulde det ikke opflamme dig til den høieste Kjærlighed? — Jeg forstaaer ikke, hvorledes denne Følelse, saa
70 naturlig og, gennemtrængt af Christendommens Aand, saa hellig, kan være udslukt hos noget Menneske; og dog kan den være det. Men hvor den er udslukt, der er ogsaa det Bedste hos Mennesket tilintetgjort. Kan du ikke elske dit jordiske Fædreland, som du seer, hvorledes kan du da elske det himmelske, som du aldrig har seet? — Har der været nogen sand Christen her paa Jorden
75 uden brændende Kjærlighed til sit Land? — Det er umuligt. Ak, den, der er ligegyldig og lunken imod sit Fædreland, isærdeleshed i Farens Dage; der vil spare sit Blod, spare sit Gods, spare sin Ro og opmuntre Andre til det Samme; hans Hjerte maa være forstenet i Egennytte og tomt for alt Ædelt og Godt; og som hans Navn skal nævnes med Foragt paa Jorden, saaledes skal hans Navn
80 udslettes i Himlen, og en Bedre annamme hans Arv.

Det var Kjærlighed til Menneskene, Kjærlighed til Faderen, som førte Jesus i Døden; men denne Kjærlighed havde sin Løn. Græder ikke over mig, I, Jerusalems Døttre, men græder over Eder selv og Eders Børn! Og hvorfor ikke?
85 Fordi Intet er saligere her paa Jorden, end at gjøre Guds Villie, naar denne fordrer tunge, tunge Offere; Intet større, end at sætte Livet til for Venner og Fiender. Men denne Kjærlighed havde endvidere sin herlige Løn; thi Haabet saae bag Graven, og der stod Seier, Liv og Salighed. Græder ikke over mig! — kan ogsaa den Christne sige, der vover sit Liv for at frelse sit Fædreland; men
90 græder over dem, som svige Konge og Land! Græder over dem, der bortkaste Æren for Gud og Menneskene, de tørre Træer, der staae bladløse uden Frugt! Her i mit Bryst føler jeg en salig Fred; thi Gud er med mig, det er hans Villie. „Gud vil det!” — O, hvor saligt at ville det Samme, som Gud vil! Og kommer du saa, du Dødens blege Engel, og sætter dine kolde Læber paa mine Læber; hvad
95 skader det? Bag Graven, ja i Graven staaer Livets Engel, og saa gaaer det hurtigt med den frigjorte Sjel til Guds søde Himmerige. Men her paa Jorden skal det hedde til min Ære: „Han faldt for sit Fædreland!” og de, der elskede mig, skulle fælde Kærlighedens Taarer ved min Erindring. — Saa beder Gud om, mine Brødre og Søstre! at han for Jesu Skyld vil fylde Eder med sin Aand og skjænke
100 Eder mandige Hjerter og haabfulde Hjerter! I Mænd! gaaer med Glæde hen at døe for Eders Fædreland! I Qvinder! bekjæmper Skrøbeligheden og opmuntrer dem dertil, om endogsaa under Taarer! — Hører I, det er Guds Villie! Staaer den ikke imod! Deroppe vinker Livets Krone! Fremad i Jesu Navn!

105

Amen!

Kilde

110 Syv korte christelig-fædrelandske Prædikener, holdne under Krigen. Aalborg: i Commission i M. M. Schultz's Bog og Papirhandel, 1848. Digitalisering: Det Kgl. Bibliotek

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

115 Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Palmesøndag, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/henrich-wederkinch-tetens-praediken-palmesondag>

120

125

130

135

140